

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ

РѢкъ 1893.

Выдано 16. Сѣчня

Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 184.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ,

Божю Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицкій, Архієпископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольского Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской думы державной, Віцемаршалоу и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскѣмъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

ЮЛІАНЪ ПЕЛЕШЪ,

Божю Милостію и св. Апостольского Престола бгагодатію Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій, Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскѣмъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

ЮЛІАНЪ рыцаръ КУИЛОВСКІЙ,

Божю Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Епископъ Станиславѣвскій, Шамбелянъ Его Святости Льва XIII. Папы Римского, Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскѣмъ и пр. и пр.

Всечестному Священству и Вѣрнымъ Нашимъ Діеце-
зіи миръ и благодать о Господѣ нашѣмъ Іисусѣ Христѣ.

Сповняючи обовязокъ пастырскій, Господомъ нашимъ Іисусомъ Христомъ
на Насъ вложеный, довжній Мы поручене Намъ стадо вѣрныхъ не лише вести на
здорову нашу духовну, яку Господь и Спаситель нашъ зложивъ въ св. своей Цер-

квѣ, але такожъ хоронити то стадо ѿ шкодливой поживы духовной, противной св. вѣрѣ и честнотѣ христіянскѣй.

Противникъ царства Божого на земли рѣжныхъ уживае орудіи, щобы тому царству нанести шкоду. Найнебезпечнѣйшимъ однакъ орудіємъ такимъ въ нашихъ часахъ суть письма, котрі ширять засады противні науцѣ Христа Спасителя, підкопують св. вѣру и ширять невѣрство, або рѣвнодушнѣсть религійну. И якъ зъ одной стороны радуємося, коли чуємо, що середъ народу нашего ширить ся грамотнѣсть и підносить ся просвѣта черезъ закладанье шкѣль и читальнь, бо чоловікъ грамотный и просвѣченный скорше и лучше порозумѣе правды вѣры, красоту и стѣйностъ честноты, лучше зможе Бога хвалити и выповняти свои обовязки, скорше зъумѣе собѣ дати ралу въ своихъ пригодахъ житья и поправити свою долю; такъ зъ другой стороны побоюємо ся, щобы въ руки нашихъ людей не дѣставали ся письма, що підкопують св. вѣру и честноту христіянску. На жалъ еказати мусимо, що, якъ зачуваемо, дѣйстно дѣстають ся въ руки нашихъ людей такі шкодливі письма, котрі підрывають въ народѣ св. вѣру, підкопують повагу священства, ворожо выступають противъ св. Церкви и захитати можуть соединенье нашего руского народу съ св. Церквою римскою

До такихъ то писемъ належать: „*Народ, Хлібороб, Галицкая Русь*,“ и прочі того самого духа. „*Хлібороб* и *Народ*“ суть органами партіи такъ званої радикальной, они выступаютъ ворожо супротивъ св. вѣры Церкви и священства. Засады въ нихъ голошеніи суть небезпечні, бо, коли якіи народъ стратить св. вѣру, той дорогій скарбъ, безъ которого чоловікъ ани вѣчно ани дочасно щасливимъ бути не може, то, чимъ же онъ стане ся, якъ не лютымъ звѣремъ, котрый улягаючи побужденью своихъ похотей и пристрастей — послѣдну цѣль своего житья бачить лишь въ заспокоенью тыхъ же и не зжахне ся передъ ніякими средствами, котрі лишь до того послужити можуть, щобы вдоволити своему потягови до уживанья. Чоловікови безъ вѣры не есть ничъ свате, онъ не узнае жадной поваги ани Божой ани людской. Загальний безладъ и вызысканье слабшого були бы конечнымъ наслѣдкомъ такого стану.

Часописи зновъ „*Галицкая Русь*“ и другі подобні, хотъ не ширять прямо засадъ безрелигійныхъ и неморальныхъ, однакъ своими величаніями и похвалами схисмы взагалѣ а російской въ особенности, тенденційнымъ подношеньемъ богослуженій, обходѣвъ и особъ церкви російской, звеличаньемъ особъ спроне вѣрившихъ ся Церквѣ католицкѣй и принявшихъ схисму, частымъ неоправданнымъ выступованьемъ супротивъ Іерархіи церковной католицкой, а вкѣнци оказованьемъ бѣльшой прихильности до церкви вхѣдной несоединеной, нѣжъ до Церкви католицкой и до соединенія, можуть въ народѣ нашѣмъ охолодити привязанье до св. католической Церкви, захитати соединенье съ Римомъ, засѣяти рѣвнодушнѣсть религійну а навѣтъ ослабити патріотичні чувства Русинѣвъ.

Зъ тыхъ отже причинъ Мы памятіи на слова св. Павла: „Внимайте убо себѣ и всему стаду, въ немъ же Духъ святыи васъ постави епископы насти церковъ Господа и Бога, юже стяжа кровію своею“ (Діян. 20, 28.) уважаемо за свѣй обовязокъ звернути увагу ВЧ. Духовенства на высше реченіи письма, заказати читанье и розпространенье тыхъ же и възвати Всеч. Душпастыроў, щобы подъ строгою ѣтвѣчателъностію ихъ совѣсти перестерѣгали и хоронили порученыхъ собѣ вѣрныхъ передъ читаньемъ тыхъ же а именно, щобы при поданѣй собѣ нагодѣ поясняли имъ згубніи напраты реченыхъ

часописей и поучали ихъ, на яке небезпеченство выставляють ся душѣ ихъ и якъ провиняють ся передъ Господомъ Богомъ, коли тѣ часописи читають, и підпомагають. Особливожь най Всеч. Душпастирѣ, звернуть бачнѣсть свою на читальнѣ и на шкѣльну молодѣжь и най доложать всеи старанности, щобы выше реченыхъ часописей и иншихъ писъмъ такого напряду не допустити до читальнѣ и до рукъ молодѣжи. Гдѣбы однакожь своимъ личнымъ впливомъ сего зрѣбити не могли, то най донесуть взглядному Ординаріатови, котрый обдумае, якихъ бы ужити мѣръ, щобы лиху запобѣгти

А щобы зновъ заходы душпастиря були успѣшнѣ, довженъ онъ самъ дати зъ себе примѣръ и тыхъ часописей и писъмъ самъ не держати и не пренумеровати, держачи ся слѣвъ св. Іоанна (II. I. 10.): „Всякъ переступаяй и не-пребывааяй въ ученіи Христовѣ, Бога не имать Аще кто приходитъ къ вамъ и сего ученія не приносить, не приѣмлите его въ домъ, и радовати ся ему не глаголите. Глаголая бо ему радоватися, сообщается дѣломъ его злымъ.“ Се зарядженіе Наше що до заказу повыснихъ газетъ и писъмъ позѣстае въ своей силѣ навѣтъ на тогды, — коли бы реченіи писма свою назву змѣнили, однакожь напряду той самъ заховали, — и то ажъ до Нашого выразного ѣткликанья сего заказу. — Всеч. же Урядамъ деканальнымъ накладемы на совѣсть, щобы они при дек. осмотрахъ особенну на сю точку увагу звертали и о спостереженѣмъ въ тѣмъ напрудѣ непорядку въ справозданьяхъ своихъ взглядному Ординаріатови донести не залишили и то пѣдъ особистою ѣтвѣчательностію.

Дано въ Львовѣ дня 22. Студня 1892.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,
Митрополитъ.

ЮЛІАНЪ,
Епископъ Перемыскій.

ЮЛІАНЪ,
Епископъ Станиславѣвскій.

Отъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 10. Сѣчня 1893.

Ч. 2.

На численнѣи запытанья въ справѣ новой правописи въ книжкахъ шкѣльных завести ся маючи — повѣдомляемъ Всечестн. Духовенство, що Ординаріаты въ справѣ впровадження новой правописи до шкѣль не мали жадной участи, ани не були въ положенію, якій будъ впливъ мати. Ординаріаты не выдаютъ однакожь потребы змѣняти дотеперѣшну ними уживану правопись руску т. е. етимольогично-фонетичну, и позаякъ та есть вѣковымъ уживаньемъ освящена, не зрывае союза съ Церквою и есть зовсѣмъ ѣтвѣтна до ѣтданья питоменностей языка малоруского, прото такъ Ординаріаты якъ и Консисторіи въ своемъ урядованію будутъ держати ся и на дальше дотеперѣшной правописи такъ званой етимольогично-фонетичной.

Препоручае ся протое такожь и Всечестнымъ ОО. Деканамъ и Душпастирямъ, щобы они въ своихъ урядовыхъ перепискахъ, справозданьяхъ, донесеньяхъ

Ч. 184.

Спѣльне оповѣщеніе
всѣхъ трехъ
рускихъ гал. орди-
наріатѣвъ въ
справѣ правописи
русской.

и грамотахъ зъ одной стороны держали ся чистого народно-русского языка — зъ другой же стороны уживали дотеперѣшной правописи етимольогично-фонетичной.

Отъ гр. кат. Ординаріятѣвъ.

Львѣвъ, дня 22. Студня 1892.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополитъ.

ЮЛІАНЪ,

Епископъ Перемыскій.

ЮЛІАНЪ,

Епископъ Станиславѣвскій.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемысль, дня 10. Сѣчня 1893.

Ч. 239.

Одозва центрального комітета, для торжественного обходу юбилея 50-лѣтнего Епископства св. Отца П. Льва XIII.

Ч. 3.

Оголошае ся слѣдуюча одозва центрального комітета для торжественного обходу Юбилея 50-лѣтнего Епископства св. Отца Льва П. XIII.

„О Д О З В А.

Зближае ся день радостный для цѣлой католицкой Церкви, для всѣхъ католицкихъ народѣвъ, день великій Юбилея Святѣйшого Отца Льва П. XIII., въ которѣмъ то дни той достойный Наслѣдникъ св. Петра, буде обходити рѣдку, бо пятьдесятълѣтню рѣчицу своего Епископского рукоположенія. Радѣсть того дня ѣтчувають днесъ всѣ вѣрніи и любячіи дѣти св. Отца Юбилея по цѣлой вселенной, куда лишь сягае папскій жезлъ его духовного владѣнія, — всюда, где лишь бѣе католицке сердце, чи то въ палатахъ вельможъ, чи пѣдъ соломяною стрѣхою убогихъ лѣнянокъ чи посередъ народѣвъ давно утвержденныхъ въ св. вѣрѣ, чи посередъ ново наверненыхъ, еще не цѣлкомъ уцивилизованныхъ народѣвъ и племенъ, котріи ледво перніи початки Божьей благодати и св. вѣры Христовой отримали. Всѣ тїи численніи и рѣзнородніи народы и племена цѣлого свѣта пильно днесъ приспѣобляють ся до гѣдного обхода оногo такъ рѣдкого а такъ радостного и величавого торжества и нетерпеливо выжидаютъ хвили, коли будуть могли поснѣшити до стѣпъ Достойного Юбилея и тамъ зложити ему въ даръ горячіи чувства свои сыновной любви, свои искренной преданности и непоколебимой вѣрности яко Тому, который отримавъ ѣтъ Бога повноту власти Апостольской въ Церквѣ Христовой, который яко Намѣстникъ Божій на земли есть видимымъ заступникомъ невидимого межѣ Богомъ а людьми единого посередника — Исуса Христа, который яко Архїерей Нового Завѣта, яко найвысшій и единый папскій и Управитель Церкви вселенской есть Епископомъ и Отцемъ всѣхъ Епископѣвъ и Священникѣвъ и всѣхъ вѣрныхъ, которого всѣ якъ самого Исуса Христа слухати должніи. Но не лишь сама тая верховна власть Святѣйшого Отца дѣлае его Епископскій Юбилей предметомъ такои загальнои радости а его Престолъ цѣлею походѣвъ народѣвъ цѣлого, свѣта, але до того причиняе ся такожъ сама личнѣсть Святѣйшого Отца Льва П. XIII. въ которѣмъ Боже Провидѣніе въ тыхъ такъ трудныхъ и сумныхъ часахъ посадило на Престолѣ Петровѣмъ мужа незвычайныхъ свойствъ, мужа великого розуму и великого сердца, мужа повного мудрости Божьей, мужа такъ возвышенного характера, токой солодичи и лагѣдности, токой любви, мира и згоды, що тими вели-

кими дарами неба, которыми его Господь збогативъ до такъ высокаго уряда, за-
чудовавъ свѣтъ и звернувъ на себе очи всѣхъ вѣрныхъ сынѣвъ Христовой цер-
кви а навѣтъ еи вороговъ.

Въ томъ загальномъ оказанью найблагороднѣйшихъ чувствъ Святѣйшому
Отцу Ювиляту, въ томъ всемирномъ и единомушномъ узнанью Святѣйшого Отца яко
Головы цѣлого христіанства, — мы, Галицкіи Русины, не можемъ и не хотимъ
дати ся вышередити никому, але бажаємъ при той такъ пожеланій случайности
явно и голосно изъявити чувства нашої сыновной любви и нашего крѣпкого при-
вязанья до вселенскаго Отца цѣлого христіанства, Представителя того св. Апо-
стольскаго Престола, ѿ котораго отрималисьмо св. католицку единоспасительну
вѣру, той найдорожній нашъ скорбъ, тую найцѣннѣйшу нашу спадщину; который
то Престолъ по всѣ часы бувъ и есть сильною охороною нашої св. Церкви и на-
шого рускаго народа.

Урадовало ся ѿтцѣвске сердце Святѣйшого Отца Ювилята, коли довѣдавъ
ся, що мы, Галицкіи Русины, такъ щиро и горячо бажаємъ, при случайности того
величавого его Юбилея зложити лично у стѣпъ его Престола тѣи нашѣ искренній
чувства и дати новій доказъ нашої крѣпкой вѣрности для св. Апостольскаго Пре-
стола, — и ото Святѣйшій Отецъ благоволивъ ласкаво приречи, що съ ѿтцѣвскимъ
любячимъ сердцемъ прійме представителей Галицкой Руси на окремомъ послуханью.

Великій, численный есть рускій народъ въ Галичинѣ; ѡнъ сягае до трохъ
миліонѣвъ. Тожъ годить ся, щобы зарѣвно численными були его представителѣ пе-
редъ св. Апостольскимъ Престоломъ въ часѣ оного ласкаво намъ приреченого по-
слуханья, щобы кромѣ русскихъ священникѣвъ зѣбрали ся тамъ якъ найчисленнѣй-
ше такожъ представителѣ руской интеллигенціи, русскихъ промышленникѣвъ, мѣщанъ
и селянъ, словомъ, представителѣ всякаго сословія нашего рускаго народа. Чимъ
бѣльше буде число тыхъ различныхъ представителей нашего народа, тымъ бѣльше
величавымъ буде свѣдоцтво его чувствъ для св. Апостольскаго Престола, тымъ
бѣльше возрадуе ся ѿтцѣвске сердце Святѣйшого Отца на видъ такъ многихъ пред-
ставителей ему всецѣло ѿданого народа рускаго.

Для тымъ успѣшнѣйшого осягненія той великой цѣли препоручае подпи-
санный Комитетъ, завязанный для веденья нарядъ надъ обходомъ Епископскаго Юви-
лея Святѣйшого Отца, всѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, щобы такъ на соборчи-
кахъ деканальныхъ, якъ и на зѣбранияхъ, на которыхъ находили бы ся Русины
всякаго сословія духовній и свѣтекѣ, а такожъ черезъ ѿнесенье ся до поединчихъ
осѣбъ въ обрубѣ деканата мешкающихъ якъ найскорше предложили запрошенье
до якъ найчисленнѣйшой участі такъ русскихъ священникѣвъ якъ и русскихъ мѣ-
рянъ, представителей бѣльшой посѣлости, интеллигенціи, ремѣсникѣвъ, мѣщанъ и
селянъ въ маючій удати ся до Риму окремоіи руской депутаціи, при чѣмъ Ко-
митетъ заявляє, що було бы весьма пожеланымъ, щобы мѣрскіи представителѣ на
послуханью у Святѣйшого Отца явили ся по можности въ нашихъ такъ хорошихъ
народныхъ строяхъ. Если бы мѣстцевый Комитетъ узнавъ за добре, щобы декотрі
зъ осѣбъ въ обрубѣ деканатѣвъ перебувающихъ ѿ Президіи центрального Комитету
були запрошені, то упрощае ся о томъ безпоровочно центральному Комитетови
донести, а желаніе то буде выповнено.

Найѿтповѣднѣйшимъ часомъ до ѿтѣзда той депутаціи есть мѣсяць Цвѣ-
тенъ слѣдующаго року, а то по Великодныхъ Святахъ. Часъ то отже недалекій,
для того зволятъ ВЧ. Уряды деканальні посѣштити съ довершеньемъ предложе-

ного дѣла и заразъ по зголошенью ся, а найдалше до 1. Лютого с. р. надѣслати до підписаного Комитета списъ всѣхъ Русинѣвъ, желающихъ взяти участь въ реченой депутаціи.

Однако, понеже въ тѣмъ часѣ Епископского Ювілея Святѣйшого Отца сѣбшати до Риму путники зъ цѣлого свѣта, зъ найдалшихъ его закутинъ, такожъ съ матеріальною — въ теперѣшнихъ сумныхъ обставинахъ Св. Отцу необходимою помочію, несучи съ собою заразомъ и розличні дары, — то и мы, Русины, не можемъ не наслѣдовати того красного ихъ примѣра. Правда, нашъ рускій нарѣдъ небогатый и на обильні датки, на дорогоцѣнні дары здобути ся не може, — однако не дасть ся заперечити, що въ означені обѣжникомъ Преосв. Еп. Ординаріята зъ дня 14. Студня 1892 Ч. 650/орд. три дни, т. е. въ праздникъ Рождества Христова, Нового року и Стрѣтенія, зѣбрані въ Церквѣ лепты вѣрныхъ, такожъ датки ѡтъ самого ВЧ. Духовенства и ѡтъ братствъ церковныхъ — принесли бы таку суму, котора бы и представляла значный датокъ любви для Святѣйшого Отца и заразомъ уможливила офѣрованье Святѣйшому Отцу якогось показнѣйшого и числу Галицкихъ Русинѣвъ ѡтповѣдающего дару. Комитетъ упрашае протое ВЧ. Уряды деканальні щобы вразъ съ ВЧ. кондоканальнымъ Духовенствомъ и въ тѣмъ важномъ взглядѣ прійшли ему въ помѣчь для успѣшного довершенія того рѣвно красного якъ и конечного дѣла. Всякій же того рода датки належитъ присылати впрѣсть до ВПр. Еп. Консistoriи, але по можности вчасно, щобы Комитетъ, знаючи, яку суму мае до розпорядимости, мѣгъ тымъ свободнѣйше заняти ся ѡтповѣднымъ выконаньемъ призначеного для Святѣйшого Отца дару.

Въ кѣнци примѣчае Комитетъ, що подѣлавъ уже вступні кроки въ цѣли зниженія подорожи до Риму для участникѣвъ руской депутаціи, щобы и менше заможні Русины могли до тоиже прилучити ся и що уже теперь Комитетъ може повѣдомити, що кошта подорожи I. клясою бѣльше менше 100 зл., II. 70 зл., а III. 45 зл. вынести будуть

Всякій подрѣбнѣ вѣсти що до часу ѡтѣзда руской депутаціи до Риму и що до другихъ тутъ належачихъ дѣлъ, будутъ въ своемъ часѣ подані до публичной вѣдомости.

Ѳъ центрального Комитета занимающего ся обходомъ Епископского Ювілея Святѣйшого Отца Льва II. XIII.

Подаючи тую ѡдозву до вѣдомости Всеч. урядѣвъ деканальныхъ и всего Духовенства, поручаея вѣспирати якъ найгорячѣйше всѣ заходы того Комитета въ способъ нимъ указанный. Заразомъ поручае ся Всеч. Душпаствырямъ датки зъ поодинокихъ душпаствырствъ пересылати заразъ по Стрѣтенію до дотычныхъ Всеч. Урядѣвъ деканальныхъ, котрі то датки Всеч. уряды дек. съ точными списками жертвовавшихъ сюда безотволочно предложити мають.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемысль, дня 13. Сѣчня 1893.

Ч. 6796.

Ч. 4.

Поясненье св. Евангелій Дра. Іосифа Комарницкого.

„Поясненье св. Евангелій“ написавъ Дръ Іосифъ Комарницкій. Выпускъ 1, цѣна 50 кр., Львѣвъ, накладомъ автора; въ Ставропигійской печатнѣ, сторѣнь 128 звичайной 8-ки.

Поясненъе свѣтыхъ Евангелій, потребу которого ѡдчували всѣ нашѣ Священники ѡдъ довшого уже часу, найшло въ особѣ Всесвѣтлѣйшого и Высокопреподобного Автора найотвѣтнѣйшого труженника; а судячи по первымъ выпуску, стане оно такъ пѡдъ взглядомъ основности католицкой богословской науки, якъ и зъ богатства и добору жерель зъ которыхъ зачерпнута, на выжинѣ сегочасной высоко розвинутой богословской егзигетики.

До пѡзнаня, хотъ поверховного, великой цѣнности труда того, досить буде навести лишъ предметъ, якій на 88 сторонахъ пояснивъ Всесвѣтлый Авторъ передъ приступленьемъ до самого „Поясненя св. Евангелія отъ Матѣея“ Розбирае онъ именно :

- 1) О читаню св. Писъма (12 сторонъ).
- 2) О св. Книгахъ Нового Завѣта (5 сторонъ).
- 3) О св. Евангеліяхъ въ загалѣ (10 сторонъ).
- 4) О взаимнѡмъ отношеню трехъ первыхъ Евангелій (10 сторонъ).
- 5) О хронолохіи св. Евангелій (19 сторонъ).

Дальше поясненя основно въ

- § 1. О св. Евангелистѣ Матѣею (4 сторонъ).
- § 2. О подлинности первого св. Евангелія (7 сторонъ).
- § 3. О неповрежденности первого св. Евангелія (1 сторона).
- § 4. Якимъ языкомъ написане перве св. Евангеліе (7 сторонъ).
- § 5. Коли и где написане перве св. Евангеліе (2 сторонъ).
- § 6. О назначеню цѣли и подѣлѣ первого св. Евангелія (7 сторонъ).
- § 7. Егзегетична література (3 сторонъ).

Саможъ „поясненъе“ богате въ жерела и мнѣнія св. Отцѣвъ и наилучшихъ Егзегетѡвъ, подасть каждому Священникови пребогатый кормъ душевный, образованъе и богословске розумѣнье св. Писъма и успособить при Божой помочи до ревного и умного проповѣданя слова Божого.

Желаючи Всесвѣт. Авторови помочи Божой къ довершеню великого и вельми хосенного труда, поручаемъ Всѣ Душпаствырямъ, щобы постарались каждый для своєї матерной церкви набути по одному примѣрникови згаданого сочиненія, на що Всѣ. О. Деканы при визитаціяхъ наблюдать будутъ.

Отъ Еп. О р д и н а р а т а.

Перемышль дня 31. Студня 1892.

Ч. 5.

Книгарня накладова „Austria“ (Wien I. Habsburgergasse) намѣряе въ 100-рѡчницу смерти Королевы Маріи Антоніи выдати докладну, на вѣрныхъ жерелахъ оперту исторію той нещасливой и благородной доньки Маріи Тересіи. Дѣло тое стояти буде 5 зл. 30 кр. и можна замавляти такожь на сплату въ 5 мѣсячныхъ ратахъ. Подаючи повѣщене до вѣдомости Всѣ. Духовенства поручае ся речену книжку по можности набувати.

Отъ Еп. К о н с и с т о р і и.

Перемышль, дня 2. Сѣчня 1893.

Ч. 6878/92.

Дѣло „исторія Королевы Маріи Антоніи“.

ХРОНИКА.

Презенты получили:

- Ч. 7022/92. Пирогъ Даніиль, на парохію Тыханя, деканата Дукляньского.
„ 7023/92. Мельникъ Лука, на парохію Ольховець, деканата Дукляньского.

До каноничной институціи завозвані:

- Ч. 41. Ковальскій Антоній, на Новосѣлки гост. деканата Комарняньского.
„ 215. Копыстяньскій Іеронимъ, на Передѣльницю, деканата Добромильского.
Ч. 217. Давидовичъ Емиліянъ, получилъ каноничну институцію на Мысцову деканата Дукляньского.
„ 217. Мельникъ Лука, получилъ завѣдательство въ Полянчику дек. Балигородс.

Отличія крылошаньскіи получили:

- Ч. 6572/92. Волошакъ Антоній, парохъ въ Колодрубяхъ, деканата Комарняньского.
„ 6849/92. Кобрынъ Іоаннъ, парохъ въ Оленичахъ, деканата Оленицкого.
„ 55. Левицкій Ілія, парохъ въ Щавномъ, деканата Яслиского.

Именованя:

- Ч. 6508/92. Копыстяньскій Сильвестеръ, парохъ въ Сушицѣ великой именованъ М. Деканомъ для деканата Старосольского.
„ 6573/92. Бѣрецкій Владыславъ, парохъ въ Ольшанахъ, именованъ М. Деканомъ для деканата Нижанковського.

На конкурсъ съ речинцемъ убѣгательства до дня 22. Марта 1893 выставляютъ ся:

- Ч. 20. Беніова, деканата Высочаньского наданя приватного.
„ 217. Полянчикъ, деканата Балигородского, наданя приватного.

ЖЕРТВЫ

на перенесеніе мощей бп. Еппа Іоанна Снѣгурского.

Ч. 7099/92. Затварницкій урядъ дек. надославъ квоту 18 зл. 50 кр. котору зложили ОО. Була Николай 1 зл. Лодыньскій Петръ 1 зл. Кузевъ Іоаннъ 1 зл. Войтовичъ Θεодосій 1 зл. Моравскій Еронимъ 1 зл. Котецкій Іосифъ 1 зл. Туряньскій Михайль 1 зл. Яросевичъ Іоаннъ 1 зл. Капко Димитрій 1 зл. Стукачъ Певель 1 зл. Котысъ Аѳанасій 1 зл. Сологубъ Василій 1 зл. Лецишакъ Никифоръ 1 зл. Должицкій Феликсъ 1 зл. Левицкій Володимиръ 1 зл. Мигуловичъ Маркиллъ 3 зл. Ильницкій Петръ 50 кр.

Отъ Е. п. О р д и н а р і а т а.

Перемышль, дня 16. Сѣчня 1893.

† ЮЛІАНЪ
Епископъ.